

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
PAOLO MENGOZZI
prezentate la 3 octombrie 2018¹

Cauza C-466/16 P

**Consiliul Uniunii Europene
împotriva**

Marquis Energy LLC

„Recurs – Dumping – Importuri de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii – Taxă antidumping definitivă – Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 157/2013 – Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 – Calitate procesuală activă a unui producător care nu este exportator – Afectare directă”

I. Introducere

1. Prin intermediul prezentului recurs, Consiliul Uniunii Europene solicită Curții anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 9 iunie 2016, Marquis Energy/Consiliul (T-277/13, nepublicată, EU:T:2016:343), prin care, pe de o parte, a fost recunoscută admisibilitatea acțiunii în anulare introduse de Marquis Energy LLC împotriva Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 157/2013 al Consiliului din 18 februarie 2013 de instituire a unei taxe antidumping definitive la importurile de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii² și, pe de altă parte, a fost anulat regulamentul menționat în măsura în care o privea pe Marquis Energy.

2. Astfel cum vom arăta în analiza primului aspect al primului motiv de recurs al Consiliului, apreciem că Tribunalul a constatat în mod eronat că Marquis Energy era afectată în mod direct de regulamentul în litigiu. Prin urmare, în opinia noastră, hotărârea atacată va trebui anulată, iar acțiunea în primă instanță va trebui respinsă.

3. În cazul în care Curtea subscrie analizei noastre, nu va fi necesară pronunțarea cu privire la motivele de fond invocate de Consiliu, care vizează, precum în cauza paralelă C-465/16 P (Consiliul/Growth Energy și Renewable Fuels Association), în care prezentăm de asemenea concluzii în aceeași zi, să se constate că Tribunalul a interpretat și a aplicat în mod eronat articolul 9 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1225/2009 al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene³ (denumit în continuare „regulamentul de bază”), în lumina dispozițiilor Acordului privind

¹ Limba originală: franceza.

² JO 2013, L 49, p. 10, denumit în continuare „regulamentul în litigiu”.

³ JO 2009, L 343, p. 51.

aplicarea articolului VI din Acordul General pentru Tarife și Comerț 1994 (GATT)⁴ (denumit în continuare „Acordul antidumping al OMC”). În consecință, ne vom limita la a face trimitere la considerațiile consacrate acestor motive, cu titlu subsidiar, în cadrul Concluziilor noastre prezentate în cauza C-465/16 P (Consiliul/Growth Energy și Renewable Fuels Association).

II. Rezumatul istoricului cauzei și al hotărârii Tribunalului

4. Istoricul cauzei a fost prezentat de Tribunal la punctele 1-14 din hotărârea atacată. În considerațiile care urmează sunt reluate numai elementele indispensabile pentru înțelegerea argumentelor invocate de părți în cadrul recursului.

5. În urma unei plângeri, Comisia Europeană a publicat, la 25 noiembrie 2011, Avizul de inițiere a unei proceduri antidumping privind importurile în Uniunea Europeană de bioetanol originar din Statele Unite ale Americii⁵, în care își anunța intenția de a recurge la o metodă de eșantionare în vederea selectării producătorilor-exportatori din Statele Unite ale Americii incluși în anchetă.

6. La 16 ianuarie 2012, Comisia a notificat cinci societăți membre ale Growth Energy și ale Renewable Fuels Association, și anume Marquis Energy, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC și Platinum Ethanol LLC, cu privire la faptul că fuseseră reținute în eșantionul de producători-exportatori⁶.

7. La 24 august 2012, Comisia a comunicat Marquis Energy documentul de informare provizoriu prin care anunța continuarea anchetei fără adoptarea de măsuri provizorii și extinderea acestora la comercianții/producătorii de amestecuri. Acest document arăta că nu era posibil în stadiul respectiv să se aprecieze dacă exporturile de bioetanol originar din Statele Unite fuseseră efectuate la prețuri de dumping, pentru motivul că producătorii incluși în eșantion nu făceau distincție între vânzările interne și vânzările la export și că efectuau toate vânzările lor către comercianți/producători de amestecuri neafiliați stabiliți în Statele Unite, care amestecau ulterior bioetanolul cu benzină și îl revindeau.

8. La 6 decembrie 2012, Comisia a adresat Marquis Energy documentul de informare definitiv, în care examina, pe baza datelor de la comercianți/producători de amestecuri neafiliați, existența unui dumping care ar cauza un prejudiciu industriei din Uniune și își propunea să impună măsuri definitive, la o cotă de 9,6 % la nivel național, pentru o perioadă de trei ani.

9. În temeiul regulamentului de bază, la 18 februarie 2013, Consiliul a adoptat regulamentul în litigiu, prin care se instituie o taxă antidumping pe bioetanol, denumit „etanol combustibil”, la un nivel de 9,5 % la nivel național, pentru o perioadă de cinci ani.

10. Tribunalul a arătat de asemenea, pe de o parte, că în considerentele (12)-(16) ale regulamentului în litigiu Consiliul a constatat că ancheta arătase că niciunul dintre producătorii incluși în eșantion nu a exportat bioetanol pe piața Uniunii și că nu producătorii americani de bioetanol erau exportatorii produsului în discuție în Uniune, ci comercianții/producătorii de amestecuri, astfel încât, în vederea finalizării anchetei antidumping, acesta s-a bazat pe datele de la cei doi comercianți/producători de amestecuri care acceptaseră să coopereze (punctul 16 din hotărârea atacată). Tribunalul a arătat, pe de altă parte, că Consiliul a explicat, în considerentele (62)-(64) ale regulamentului în litigiu, că considera

4 JO 1994, L 336, p. 103, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 112.

5 JO 2011, C 345, p. 7.

6 Spre deosebire de Marquis Energy, ceilalți patru producători menționați mai sus nu au depus propria acțiune în anulare împotriva regulamentului în litigiu, ci au fost reprezentați în fața Tribunalului de asociațiile profesionale Growth Energy și Renewable Fuels Association. Prin Hotărârea din 9 iunie 2016, Growth Energy și Renewable Fuels Association/Consiliul (T-276/13, EU:T:2016:340), Tribunalul a admis acțiunea formulată de aceste două asociații. Această hotărâre face obiectul recursului examinat în Concluziile noastre prezentate în această zi în cauza C-465/16 P (Consiliul/Growth Energy și Renewable Fuels Association).

oportun să stabilească o marjă de dumping la nivel național, întrucât structura industriei bioetanolului și modul în care produsul în cauză a fost fabricat și vândut pe piața Statelor Unite și exportat în Uniune făceau imposibilă stabilirea unor marje individuale de dumping pentru producătorii din Statele Unite (punctul 17 din hotărârea atacată).

11. Tribunalul s-a pronunțat în continuare cu privire la *admisibilitatea* acțiunii formulate de Marquis Energy în calitate de producător de bioetanol.

12. La punctele 55-67 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat, în primul rând, că regulamentul în litigiu o *privea direct* pe Marquis Energy, respingând, în plus, la punctele 69-80 din hotărârea atacată, diferitele argumente în sens contrar prezentate de Consiliu și de Comisia Europeană.

13. La punctele 81-92 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că Marquis Energy era *vizată individual* de regulamentul în litigiu și a respins, la punctele 93-106 din hotărârea menționată, argumentele în sens contrar prezentate de Consiliu și de Comisie, precum și celelalte obiecții ale acestor instituții referitoare la admisibilitatea acțiunii, examinate la punctele 107-118 din hotărârea atacată.

14. Cu privire la *fond*, la finalul raționamentului dezvoltat la punctele 121-168 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis al doilea aspect al primului motiv invocat de Marquis Energy, întemeiat pe faptul că regulamentul în litigiu încălca articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază și, prin urmare, a anulat regulamentul în litigiu în măsura în care o privea pe Marquis Energy, fără a examina nici celelalte aspecte ale motivului menționat, nici celelalte nouă motive invocate de Marquis Energy în primă instanță.

15. În esență, Tribunalul a statuat că Consiliul apreciasse în mod eronat că, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, era autorizat să rețină o marjă de dumping la nivel național, iar nu obligat să calculeze marje de dumping individuale pentru fiecare producător american inclus în eșantionul din regulamentul în litigiu.

16. Pentru a concluziona în acest sens, Tribunalul a arătat în primul rând că, prin articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, legiuitorul Uniunii intenționase să execute o obligație specială asumată în cadrul acordurilor OMC, cuprinsă în speță la articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC; prin urmare, articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază trebuia interpretat în conformitate cu articolele menționate (a se vedea punctele 129-139 din hotărârea atacată).

17. În al doilea rând, Tribunalul a considerat că, întrucât Comisia o păstrase pe Marquis Energy în eșantionul producătorilor și al exportatorilor americani, aceasta recunoscuse că întreprinderea menționată era „furnizor” al produsului care făcea obiectul dumpingului, astfel încât Consiliul era obligat, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, să calculeze o marjă de dumping individuală și o taxă de dumping individuală (a se vedea punctele 140-168 din hotărârea atacată).

18. În sfârșit, în al treilea rând, Tribunalul a apreciat că, deși există, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază, o excepție de la calculul individual al valorii taxei impuse atunci când „acest lucru nu este posibil”, ceea ce autorizează în acest caz simpla indicare a țării furnizoare, adică impunerea unei taxe antidumping la nivel național, expresia „nu este posibil” trebuie interpretată conform expresiei analoge utilizate la articolele 6.10 și 9.2 din Acordul antidumping al OMC (a se vedea în acest sens punctul 188 din hotărârea atacată). Or, în lumina acestor din urmă dispoziții, Tribunalul a statuat că articolul 9 alineatul (5) din regulamentul de bază nu permite nicio excepție de la obligația de a institui o taxă antidumping individuală unui producător inclus în eșantion care a cooperat la anchetă, atunci când instituțiile consideră că nu sunt în măsură să stabilească pentru acesta un preț de export individual (a se vedea punctul 188 ultima teză din hotărârea atacată). Prin

urmare, Tribunalul a concluzionat că, având în vedere explicațiile furnizate de instituții, Consiliul a apreciat în mod eronat că instituirea de taxe antidumping individuale pentru membrii eșantionului de exportatori americani „nu [era posibilă]” în sensul articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază (punctul 197 din hotărârea atacată), fără ca faptul că instituțiile considerau că, în ceea ce îi privește pe producătorii incluși în eșantion, au dificultăți pentru identificarea tuturor vânzărilor în mod individual sau pentru compararea valorilor normale cu prețurile de export relevante să poată fi suficient pentru a justifica recurgerea la această excepție (a se vedea în acest sens punctele 198-200 din hotărârea atacată). Tribunalul a anulat, așadar, regulamentul în litigiu pentru motivul încălcării articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază și în măsura în care o privea pe Marquis Energy.

III. Concluziile părților

19. Consiliul solicită cu titlu principal Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- respingerea acțiunii formulate în primă instanță de Marquis Energy;
- obligarea Marquis Energy la plata cheltuielilor de judecată aferente întregii proceduri.

20. Consiliul solicită cu titlu subsidiar Curții:

- trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului;
- soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente întregii proceduri.

21. Cu titlu principal, Comisia solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- declararea acțiunii formulate în prima instanță ca fiind inadmisibilă;
- obligarea Marquis Energy la plata cheltuielilor de judecată în fața Tribunalului și în fața Curții.

22. Cu titlu subsidiar, Comisia solicită Curții:

- anularea hotărârii atacate;
- respingerea celui de al doilea aspect al primului motiv invocat de Marquis Energy în primă instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru rest;
- soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată aferente celor două proceduri.

23. Marquis Energy solicită Curții:

- respingerea recursului în întregime;
- obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată aferente întregii proceduri.

IV. Analiză

24. În susținerea recursului, Consiliul, susținut de Comisie, invocă trei motive. Primul motiv privește admisibilitatea acțiunii în primă instanță și este întemeiat pe interpretarea eronată a articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, precum și pe neîndeplinirea obligației de motivare a hotărârii atacate. Celelalte două motive privesc aprecierile de fond efectuate de Tribunal și sunt ambele întemeiate pe interpretarea și pe aplicarea eronate ale articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază. Astfel cum am precizat în observațiile introductive, ne vom limita la a examina primul aspect al primului motiv de recurs al Consiliului, întrucât apreciem că este necesară admiterea acestuia și, în consecință, anularea hotărârii atacate.

25. Totuși, înainte de a aborda recursul Consiliului, trebuie să se răspundă la argumentația prezentată de Comisie în duplica sa, potrivit căreia memoriul în răspuns depus de Marquis Energy ar fi inadmisibil.

A. Cu privire la admisibilitatea memoriului în răspuns depus de Marquis Energy

1. Argumentația Comisiei

26. Comisia susține că memoriul în răspuns depus de Marquis Energy ar fi fost semnat electronic de o persoană care nu a demonstrat statutul său de avocat și nici nu a prezentat mandatul. Aceste împrejurări ar trebui să conducă, în lipsa rectificării, la declararea memoriului în răspuns ca fiind inadmisibil.

2. Apreciere

27. În opinia noastră, argumentația Comisiei trebuie respinsă ca nefondată.

28. Amintim că, potrivit articolului 119 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil memoriului în răspuns în cadrul recursului în temeiul articolului 173 alineatul (2) din acest regulament, avocații au obligația să depună la grefă un document oficial sau un mandat eliberat de partea pe care o reprezintă.

29. În plus, rezultă din articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții că, pentru a beneficia de privilegiile, de imunitățile și de facilitățile menționate la articolul 43 din regulamentul menționat, avocații trebuie să facă în prealabil dovada calității lor printr-un mandat eliberat de partea pe care o reprezintă, atunci când aceasta din urmă este o persoană juridică de drept privat.

30. În consecință, pentru a reprezenta în mod valabil o persoană juridică de drept privat în fața Curții, inclusiv în contextul unui recurs, un avocat trebuie să dispună de un document oficial sau de un mandat conferit de această parte.

31. În speță, independent de statutul persoanei care a depus pe cale electronică la grefa Curții memoriul în răspuns al Marquis Energy, utilizând un cont pentru accesul la aplicația informatică denumită „e-Curia”⁷, trebuie arătat că domnul Vander Schueren, ale cărui statut de avocat și mandat nu au fost puse în discuție de Comisie, este cel care a semnat originalul memoriului în răspuns menționat.

⁷ În conformitate în special cu Decizia Curții de Justiție din 13 septembrie 2011 referitoare la depunerea și la comunicarea de acte de procedură prin intermediul aplicației e-Curia (JO 2011, C 289, p. 7).

32. În consecință, obiecția Comisiei este nefondată. Memoriul în răspuns depus de Marquis Energy este, așadar, pe deplin admisibil.

B. Cu privire la primul motiv de recurs, întemeiat pe încălcarea articolului 263 al patrulea paragraf TFUE și pe neîndeplinirea obligației de motivare

33. În esență, acest motiv se împarte în două aspecte. Prin intermediul primului aspect, Consiliul susține că, prin faptul că a concluzionat că regulamentul în litigiu o privea *direct* pe Marquis Energy, Tribunalul nu ar fi respectat interpretarea acestei condiții prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE. Prin cel de al doilea aspect, Consiliul reproșează Tribunalului că a interpretat în mod eronat condiția afectării *individuale*, prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, fără a explica și fără a demonstra de ce Marquis Energy avea calități care o diferențiau de ceilalți producători americani de bioetanol.

34. Astfel cum am indicat deja, apreciem că primul aspect prezentat de Consiliu ar trebui admis, ceea ce, având în vedere caracterul cumulativ al celor două condiții de admisibilitate prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, trebuie să facă inutilă examinarea celui de al doilea aspect.

1. Sinteza argumentației părților referitoare la primul aspect al primului motiv, întemeiat pe erori de drept în ceea ce privește concluzia potrivit căreia regulamentul în litigiu o privea direct pe Marquis Energy

35. Consiliul, susținut de Comisie, afirmă că Tribunalul nu ar fi respectat condiția referitoare la afectarea directă prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel cum a fost interpretată de Curte, pentru că nu a constatat că regulamentul în litigiu producea în mod direct efecte asupra situației juridice a Marquis Energy, ci a evidențiat cel mult un efect indirect asupra situației economice a acestei societăți, care nu își exportă produsele pe piața Uniunii. Or, potrivit acestor instituții, Curtea ar fi respins deja, printre altele în Hotărârea din 28 aprilie 2015, T & L Sugars și Sidul Açucares/Comisia (C-456/13 P, EU:C:2015:284), teza potrivit căreia, pentru a îndeplini condiția afectării directe, ar fi suficient să se demonstreze că măsura în litigiu are consecințe pur economice sau presupune un dezavantaj concurențial. În speță, erorile de drept săvârșite de Tribunal ar reieși în special din cuprinsul punctelor 72, 73, 76, 78 și 79 din hotărârea atacată. Comisia adaugă că, în conformitate cu jurisprudența referitoare la condiția afectării directe, Tribunalul a considerat în mod eronat, la punctele 56-67 din hotărârea atacată, că era suficient, pentru a stabili o astfel de afectare, ca Marquis Energy să fi fabricat un produs care, în cazul exportării de către un terț în Uniune, ar fi fost supus unei taxe antidumping. O asemenea ipoteză ar confunda ceea ce este direct cu ceea ce este indirect, precum și ceea ce este juridic cu ceea ce este economic. În opinia Comisiei, tentativa Marquis Energy de a denatura, în înscrisurile sale în fața Curții, conținutul factual al hotărârii atacate nu ar modifica cu nimic această analiză.

36. Marquis Energy răspunde în primul rând că Consiliul solicită Curții să reaprecieze constatările factuale efectuate de Tribunal, ceea ce nu intră în competența instanței de recurs. Aceste critici, care privesc aprecierile factuale efectuate de Tribunal la punctele 66 și 76 din hotărârea atacată, ar fi, așadar, inadmisibile. În al doilea rând, Marquis Energy apreciază că faptul că mari cantități din bioetanolul produs de aceasta au fost exportate în Uniune și că a fost identificată drept producător/exportator în regulamentul în litigiu era suficient pentru ca Tribunalul să constate că regulamentul menționat o privea direct. Tribunalul ar fi constatat în mod întemeiat că Marquis Energy era un producător american de bioetanol care își exporta producția în Uniune și că, din moment ce au fost aplicate taxe antidumping producției respective, acestea au afectat poziția juridică a societății menționate. În orice caz, în măsura în care producătorii incluși în eșantion cunoșteau faptul că vânzările lor erau destinate exportului către Uniune și aveau, așadar, un preț de export, lipsa

vânzării directe nu ar fi pertinentă. Potrivit Marquis Energy, afectarea ar fi de asemenea directă în situația unui exportator potențial al produsului în discuție în Uniune. Pe de altă parte, jurisprudența Curții citată de instituții în susținerea tezei lor nu ar fi pertinentă, întrucât nu ar privi criteriul afectării directe sau ar privi situații de fapt care nu sunt comparabile.

2. *Apreciere*

37. Astfel cum Tribunalul a amintit în mod întemeiat la punctul 44 din hotărârea atacată, punct care, de altfel, este constant în speță, noțiunea de afectare directă prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE necesită întrunirea a două criterii cumulative. Pe de o parte, actul în litigiu trebuie să producă *în mod direct efecte asupra situației juridice* a persoanei care urmărește anularea acestuia. Pe de altă parte, acest act nu trebuie să lase nicio putere de apreciere destinatarilor acestei măsuri care sunt însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea dreptului Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare⁸.

38. În speță, criticile formulate de Consiliu și de Comisie împotriva hotărârii atacate se referă numai la aplicarea primului criteriu, și anume efectele directe ale regulamentului în litigiu asupra situației juridice a Marquis Energy.

39. În această privință, este necesar să fie respinse mai întâi afirmațiile Marquis Energy potrivit cărora primul aspect al primului motiv de recurs al Consiliului ar urmări să repună în discuție în fața Curții constatările și aprecierile factuale efectuate de Tribunal.

40. Astfel, după cum vom explica mai detaliat, considerăm că Consiliul interpretează în mod corect premisele de ordin factual pe care Tribunalul și-a întemeiat concluzia juridică potrivit căreia regulamentul în litigiu o privea direct pe Marquis Energy, concluzie care este contestată de instituții. Dimpotrivă, mai degrabă Marquis Energy este cea care încearcă cu diverse ocazii, în înscrisurile sale, să deformeze constatările și aprecierile factuale efectuate de Tribunal în hotărârea atacată.

41. În cele ce urmează vom explica acest punct de vedere.

42. Părțile la litigiul în fața Tribunalului au dezbătut îndelung aspectul dacă cei cinci producători americani de bioetanol incluși în eșantion pe durata anchetei, printre care Marquis Energy, exportau producția lor de bioetanol în Uniune sau dacă, dimpotrivă, aceste exporturi erau realizate de comercianții/producătorii de amestecuri neafiliați.

43. Astfel cum amintește Tribunalul la punctul 57 din hotărârea atacată, regulamentul în litigiu preciza că, întrucât niciunul dintre cei cinci producători incluși în eșantion nu a exportat el însuși bioetanol pe piața Uniunii, vânzările acestora s-au efectuat pe piața internă (americană) către comercianți/producători de amestecuri neafiliați care au amestecat ulterior bioetanolul cu benzină pentru a-l revinde pe piața internă și la export, în special în Uniune.

44. În urma diferitelor constatări efectuate de Tribunal la punctele 58-65 din hotărârea atacată, care nu sunt repuse în discuție în prezentul recurs, Tribunalul a concluzionat, la punctul 66 din hotărârea menționată, că „s-a dovedit în mod suficient că volumele foarte importante de bioetanol care au fost cumpărate în perioada de anchetă de cei opt comercianți/producători de amestecuri anchetați de la cei cinci producători americani de bioetanol incluși în eșantion, dintre care [Marquis Energy], au fost în mare parte exportate în Uniune. [...]”.

⁸ A se vedea în acest sens printre altele Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia (C-463/10 P și C-475/10 P, EU:C:2011:656, punctul 66), și Ordonanța din 10 martie 2016, SolarWorld/Comisia (C-142/15 P, nepublicată, EU:C:2016:163, punctul 22 și jurisprudența citată).

45. Utilizând o formă impersonală și indirectă, deja prezentă de altfel la punctul 60 din hotărârea atacată („[...] un volum important de bioetanol care provine de la [Marquis Energy] fusese exportat în mod regulat în Uniune în perioada de anchetă”), Tribunalul nu a statuat, chiar și implicit, contrar susținerilor Marquis Energy în fața Curții, că această societate își exporta ea însăși producția în Uniune.

46. Astfel, reiese în mod necesar din cuprinsul punctului 66 din hotărârea atacată că Tribunalul a admis că bioetanolul produs de Marquis Energy fusese „cumpărat” de comercianții/producătorii de amestecuri neafiliați anchetați înainte de a fi exportat, de către aceștia din urmă, în mare parte în Uniune. Prin urmare, astfel cum arată Comisia, Tribunalul a constatat pur și simplu că bioetanolul produs de Marquis Energy fusese expedit în mod indirect pe piața Uniunii, adică prin intermediul comercianților/producătorilor de amestecuri neafiliați, după ce aceștia îl amestecaseră cu benzină.

47. Niciun fragment din hotărârea atacată nu sugerează că Tribunalul ar fi recunoscut producătorilor americani de bioetanol statutul de exportator. Lipsa recunoașterii unei asemenea calități reiese în mod expres din cuprinsul punctului 72 din hotărârea atacată, potrivit căruia Tribunalul a considerat că un producător poate fi „afectat substanțial” de impunerea de taxe antidumping asupra produselor importate în Uniune, „chiar dacă nu are calitatea de exportator al produselor menționate”. Aceasta este confirmată și de punctul 73 din hotărârea menționată, potrivit căruia Marquis Energy „produce[a] bioetanol în stare pură în perioada de anchetă și [...] produsele [sale] sunt cele pe care comercianții/producătorii de amestecuri le amestecau cu benzină și le exportau în Uniune”.

48. În consecință, contrar celor pretinse de Marquis Energy, Consiliul, și nici Comisia, nu solicită în niciun caz Curții să reaprecieze faptele. Dimpotrivă, aceste instituții efectuează o interpretare fidelă a punctelor pertinente din hotărârea atacată.

49. Criticile Consiliului, asemenea celor ale Comisiei, se limitează la a contesta deducția juridică efectuată de Tribunal potrivit căreia, în esență, instituirea taxelor antidumping prevăzută de regulamentul în litigiu a produs în mod direct efecte asupra *situației juridice* a Marquis Energy ca urmare a statutului său de producător american de bioetanol inclus în eșantion, a cărui producție a fost exportată parțial în Uniune.

50. Or, apreciem că aceste critici sunt întemeiate, întrucât motivele invocate de Tribunal pentru a concluziona că regulamentul în litigiu producea efecte directe asupra *situației juridice* a Marquis Energy sunt, în opinia noastră, insuficiente și eronate.

51. Amintim în primul rând că, la punctul 67 din hotărârea atacată, Tribunalul a dedus din aprecierile cuprinse la punctele 60-66 din respectiva hotărâre că Marquis Energy era vizată direct, în sensul, în special, al jurisprudenței menționate la punctul 44 din hotărârea menționată, în timp ce, la punctele 69-79 din aceeași hotărâre, acesta a înlăturat una dintre obiecțiile împotriva acestei concluzii formulate de Consiliu și de Comisie.

52. Punctele 60-65 din hotărârea atacată se limitează la considerații referitoare la destinația, la volumul și la caracteristicile producției de bioetanol a producătorilor americani incluși în eșantion, printre care Marquis Energy. Astfel cum am menționat deja, la punctul 66 din respectiva hotărâre, Tribunalul a dedus din aceste considerații că s-a dovedit în mod suficient că volume foarte importante de bioetanol care au fost cumpărate de la producătorii incluși în eșantion de către comercianții/producătorii de amestecuri neafiliați au fost în mare parte exportate în Uniune.

53. Deși astfel de aprecieri de ordin economic nu sunt inexacte și, în orice caz, nu sunt contestate de Consiliu, ele sunt totuși insuficiente pentru a demonstra, astfel cum a considerat în esență Tribunalul la punctul 67 din hotărârea atacată, că taxele antidumping instituite de regulamentul în litigiu afectau *în mod direct situația juridică* a Marquis Energy.

54. Astfel, constatarea potrivit căreia, înainte de instituirea taxelor antidumping, producția de bioetanol a producătorilor incluși în eșantion, printre care Marquis Energy, s-a regăsit pe piața Uniunii prin intermediul comercianților/producătorilor de amestecuri neafiliați, după ce a fost amestecată cu benzină, încă nu înseamnă că s-a demonstrat că situația juridică a Marquis Energy a fost modificată prin instituirea acestor taxe.

55. A considera astfel lasă să se presupună că orice producător dintr-o țară terță ale cărui produse se regăsesc pe piața Uniunii este afectat în mod direct, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, astfel cum a fost interpretat de Curte, de instituirea unor taxe antidumping care privesc produsele menționate.

56. Or, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, reglementările de instituire a unei taxe antidumping au, prin natura și prin domeniul lor de aplicare, un caracter normativ prin faptul că se aplică tuturor operatorilor economici și că, în consecință, numai ca urmare a anumitor împrejurări specifice dispozițiile acestor regulamente pot viza în mod direct (și individual) pe aceia dintre *producătorii și exportatorii* produsului în cauză cărora le sunt *imputate practicile de dumping prin utilizarea datelor provenind din activitatea lor comercială*⁹.

57. Simpla împrejurare că un produs se regăsește pe piața Uniunii, fie și în volum considerabil, nu este suficientă pentru a considera că, dacă în privința acestui produs se instituie o taxă antidumping, situația juridică a producătorului său este afectată în mod direct de taxa menționată.

58. Dacă aceasta ar fi situația, caracterul normativ al regulamentelor antidumping ar fi lipsit de orice temei. Cu alte cuvinte, fiecare producător al unui produs care face obiectul unei taxe antidumping ar fi considerat în mod automat și implicit ca fiind în mod direct afectat de regulamentul prin care a fost instituită această taxă, ca urmare a calității sale obiective de producător al respectivului produs.

59. Faptul că acest producător a participat la anchetă, fiind inclus în eșantionul utilizat în cadrul procedurii care a condus la adoptarea regulamentului în litigiu, nu modifică această apreciere. Astfel, includerea unei întreprinderi într-un eșantion reprezentativ în cadrul anchetei efectuate de Comisie poate constitui cel mult un indiciu al afectării individuale a operatorului¹⁰. Acesta nu înseamnă că situația juridică a producătorului menționat este afectată în mod direct de instituirea unor taxe antidumping definitive la finalul anchetei respective.

60. Concluzia la care a ajuns în mod prematur Tribunalul la punctul 67 din hotărârea atacată ni se pare cu atât mai criticabilă cu cât, în același timp, Tribunalul nu a contrazis niciodată constatarea efectuată în regulamentul în litigiu și amintită la punctul 57 din hotărârea atacată, potrivit căreia vânzările producătorilor în discuție s-au efectuat pe piața internă (americană) către comercianți/producători de amestecuri neafiliați în scopul revânzării, de către aceștia din urmă, atât pe piața internă americană, cât și la export, și nici constatarea, amintită de asemenea la punctul 65 din hotărârea atacată, potrivit căreia nu era posibil să se compare valorile normale cu prețurile de export relevante, constatări care susțin teza instituțiilor potrivit căreia Marquis Energy își vindea producția *pe piața internă americană* comercianților/producătorilor de amestecuri menționați și nu avea nicio influență asupra destinației acesteia și nici asupra stabilirii prețurilor de vânzare la export.

61. Aprecierile efectuate la punctele 70-74 și 76-79 din hotărârea atacată, sub forma respingerii argumentelor prezentate de Consiliu și de Comisie în ceea ce privește concluzia la care a ajuns Tribunalul la punctul 67 din hotărârea menționată, nu sunt nici acestea convingătoare.

⁹ A se vedea printre altele în acest sens Hotărârea din 14 martie 1990, Gestetner Holdings/Consiliul și Comisia (C-156/87, EU:C:1990:116, punctul 17), și Hotărârea din 16 aprilie 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punctul 19 și jurisprudența citată).

¹⁰ A se vedea în acest sens Hotărârea din 28 februarie 2002, BSC Footwear Supplies și alții/Consiliul (T-598/97, EU:T:2002:52, punctul 61), și Ordonanța din 7 martie 2014, FESI/Consiliul (T-134/10, nepublicată, EU:T:2014:143, punctul 58).

62. În primul rând, considerațiile Tribunalului, prezentate la punctele 70-72 din hotărârea atacată, potrivit cărora, în esență, afectarea directă a unui operator în temeiul unui regulament care impune taxe antidumping nu depinde de statutul său de producător sau de exportator, un producător, chiar dacă nu are calitatea de exportator al produselor exportate cărora li s-a aplicat o taxă antidumping, putând fi „afectat substanțial” de impunerea unei astfel de taxe în privința produsului respectiv, nu răspund, în definitiv, la întrebarea dacă impunerea taxelor antidumping prin regulamentul în litigiu a afectat direct situația juridică a Marquis Energy.

63. Desigur, suntem gata să admitem că simplul statut de producător al unui operator nu este suficient pentru a înlătura *ipso iure* îndeplinirea condiției referitoare la afectarea directă a acestui operator în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

64. Totuși, Tribunalul a omis să explice de ce situația juridică a unui producător dintr-o țară terță care își vinde produsele numai pe piața internă a țării respective unor alți operatori care revând la rândul lor produsul, după adăugarea unei alte substanțe, pe această piață internă, precum și la export poate fi modificată în mod direct prin instituirea unor taxe antidumping asupra acestui produs, aplicabile pe piața Uniunii. În această privință, faptul că, la punctul 72 din hotărârea atacată, Tribunalul a utilizat locuțiunea „afectat substanțial”, care se referă la condiția afectării individuale, iar nu la cea a afectării directe, pare să denote nu numai o aproximare de ordin terminologic, ci, mult mai important, lipsa unei examinări autentice a impactului impunerii unor taxe antidumping asupra situației juridice a producătorilor americani de bioetanol incluși în eșantion, care privește condiția afectării directe prevăzute la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, precum și a argumentului instituțiilor potrivit căruia regulamentul în litigiu producea numai un efect indirect, de ordin economic, asupra situației acestor producători, printre care Marquis Energy.

65. Considerații de aceeași natură sunt valabile pentru aprecierile Tribunalului care figurează la punctele 76-78 din hotărârea atacată.

66. În primul rând, la punctul 76 din această hotărâre, care merită reprodus integral, Tribunalul precizează că „[...] chiar dacă se presupune că comercianții/producătorii de amestecuri suportă taxa antidumping și că s-a dovedit că lanțul comercial al bioetanolului este întrerupt, astfel încât aceștia nu sunt în măsură să repercuteze taxa antidumping asupra producătorilor, este totuși necesar să se amintească faptul că instituirea unei taxe antidumping schimbă condițiile legale în care va avea loc comercializarea bioetanolului produs de producătorii incluși în eșantion pe piața Uniunii. Prin urmare, poziția legală a producătorilor în cauză pe piața Uniunii va fi, în orice caz, direct și în mod substanțial afectată”. Pe de altă parte, la punctul 77 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins de asemenea argumentul, invocat de Comisie, privind efectul exclusiv indirect al impunerii taxelor antidumping asupra situației Marquis Energy, arătând că, în mod eronat, Comisia „contestă faptul că o întreprindere din lanțul comercial, alta decât acest din urmă exportator care s-a constatat că efectuează dumping, poate contesta o taxă antidumping [...]”.

67. Considerăm că aceste puncte din hotărârea atacată conțin două erori de drept.

68. Pe de o parte, Tribunalul omite să explice în ce mod poziția juridică a unui producător dintr-o țară terță, precum Marquis Energy, care își vinde produsul numai pe *piata internă* a țării respective unor operatori neafiliați cu privire la care s-a constatat că efectuează dumping, poate fi afectată în mod direct prin impunerea unor taxe antidumping asupra produsului exportat de acești operatori independenți, în timp ce aceștia din urmă nu ar putea repercuta taxele antidumping asupra producătorului menționat.

69. Cu alte cuvinte, dacă, în ipoteza examinată de Tribunal la punctele 76 și 77 din hotărârea atacată, comercianții/producătorii de amestecuri neafiliați practică dumping și suportă în totalitate taxele antidumping impuse de regulamentul în litigiu pe piața Uniunii, nu vedem cum situația juridică a producătorilor produsului în discuție, care vând acest produs exclusiv pe piața internă americană, poate fi afectată în mod direct de impunerea acestor taxe.

70. Într-o asemenea ipoteză, este posibil, desigur, astfel cum susține Comisia, ca impunerea taxelor antidumping să aibă o repercusiune asupra volumului vânzărilor realizate de producătorii de bioetanol pe piața internă americană către comercianții/producătorii de amestecuri neafiliați: astfel, aceștia din urmă pot reduce achizițiile destinate exportului în Uniune fără a fi în măsură să compenseze această scădere prin creșterea aprovizionării destinate pieței interne americane sau altor piețe de export în afara Uniunii. Totuși, aceste consecințe sunt de ordin economic și, prin urmare, în opinia noastră, sunt insuficiente pentru a demonstra că impunerea taxelor antidumping modifică în mod direct situația juridică a producătorilor în discuție pe piața Uniunii. În realitate, în acest caz, contrar a ceea ce a precizat Tribunalul la punctul 76 a doua teză din hotărârea atacată, producătorii americani de bioetanol nu au o „poziție legală” pe piața Uniunii.

71. Pe de altă parte, Tribunalul pare, cel puțin implicit, să acorde importanță faptului că producătorii în discuție au participat la ancheta desfășurată de Comisie. Or, astfel cum am menționat deja la punctul 64 din prezentele concluzii, o asemenea participare poate fi pertinentă cel mult în cadrul verificării îndeplinirii condiției referitoare la afectarea individuală a unui operator, însă nu în cadrul examinării condiției referitoare la afectarea directă în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE.

72. În al doilea rând, nici aprecierile efectuate de Tribunal la punctul 78 din hotărârea atacată nu conduc la infirmarea a ceea ce tocmai a fost menționat și la obligația de a constata că Tribunalul ar fi concluzionat în mod întemeiat că regulamentul în litigiu o privea direct pe Marquis Energy.

73. Pe de o parte, este fals să se pretindă, în opinia noastră, că „structura aranjamentelor contractuale dintre operatorii economici din cadrul lanțului comercial al bioetanolului nu are nicio incidență asupra aspectului dacă regulamentul [în litigiu] îl privește direct pe producătorul de bioetanol”, iar a susține contrariul „ar însemna să se considere că numai un producător care își vinde direct produsul importatorului în Uniune poate fi vizat direct [...], ceea ce nu reiese deloc din regulamentul de bază”.

74. Astfel, jurisprudența Curții, de altfel citată în mod corect de Tribunal la punctele 47 și 48 din hotărârea atacată, demonstrează că situațiile în care Curtea a constatat admisibilitatea acțiunilor formulate de operatori economici împotriva unor regulamente de instituire a unor taxe antidumping se întemeiau, printre altele, pe luarea în considerare a particularităților relațiilor comerciale cu alți operatori, în special în scopul calculării prețului de export în Uniune.

75. Prin urmare, nu vedem motivul pentru care această logică nu ar trebui să se aplice particularităților structurii aranjamentelor contractuale dintre producătorii americani de bioetanol și comercianții/producătorii de amestecuri neafiliați, deși luarea în considerare a unor asemenea particularități ar avea drept rezultat negarea afectării directe a producătorilor menționați.

76. În plus, nu putem subscrie la afirmația potrivit căreia această concluzie ar echivala cu a admite afectarea directă a unui producător numai în cazul în care acesta din urmă își vinde în mod direct producția pe piața Uniunii. Astfel, pot fi avute în vedere alte ipoteze, tocmai în funcție de aranjamente contractuale precum vânzarea către intermediari/exportatori asociați producătorului în cauză. În orice caz, astfel cum a arătat Tribunalul, faptul că regulamentul de bază păstrează tăcerea cu privire la acest aspect este lipsit de incidență, întrucât condițiile de admisibilitate a unei acțiuni în anulare, precum cea din speță, sunt reglementate la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.

77. Pe de altă parte, contrar a ceea ce a afirmat Tribunalul în ultima teză a punctului 78 din hotărârea atacată, abordarea instituțiilor, la care ne raliem, nu are drept „efect să restrângă protecția juridică a producătorilor de produse cărora li se aplică taxe antidumping în funcție de singura structură comercială a exporturilor”.

78. Această abordare se întemeiază, astfel cum am menționat deja, pe examinarea condițiilor referitoare la afectarea directă a acestor producători, care sunt reglementate la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE.

79. Pe de altă parte, în cazul în care s-ar constata, astfel cum propunem, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a recunoscut că regulamentul în litigiu o afectează în mod direct pe Marquis Energy, aceasta nu ar însemna că acest producător este privat de protecție juridică.

80. Astfel, un operator cu privire la care se constată că nu este, cu certitudine absolută, vizat în mod direct și individual de un regulament de instituire a unor taxe antidumping nu poate fi împiedicat, inclusiv, în opinia noastră, în cadrul unei intervenții voluntare, să invoce nevaliditatea unui astfel de regulament în fața unei instanțe a unui stat membru sesizate cu un litigiu referitor la taxele care trebuie plătite autorităților vamale sau fiscale competente¹¹.

81. Prin urmare, hotărârea atacată a Tribunalului este viciată, în opinia noastră, de mai multe erori de drept prin faptul că acesta a concluzionat că Marquis Energy era afectată în mod direct de regulamentul în litigiu.

82. În consecință, propunem Curții să admită primul aspect al primului motiv de recurs al Consiliului și să anuleze hotărârea atacată.

83. Prin urmare, ar fi necesar să fie examinate motivele de fond prezentate de Consiliu, susținut de Comisie, întemeiate pe interpretarea și pe aplicarea eronate ale articolului 9 alineatul (5) din regulamentul de bază numai cu titlu subsidiar.

84. Astfel cum am menționat în observațiile introductive, întrucât aceste motive sunt identice cu cele prezentate de Consiliu în cauza C-465/16 P, ne permitem să facem trimitere la considerațiile consacrate acestora, cu titlu subsidiar, în Concluziile noastre prezentate astăzi în cauza menționată.

V. Cu privire la acțiunea în fața Tribunalului

85. Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care anulează decizia Tribunalului, Curtea poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra ei.

86. Apreciem că Curtea este în măsură să se pronunțe cu privire la admisibilitatea acțiunii în primă instanță, contestată de Consiliu. În această privință, este suficient să se constate, în opinia noastră, că acțiunea formulată de Marquis Energy este inadmisibilă, întrucât acest operator nu a demonstrat că era afectat în mod direct, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, de taxele antidumping impuse de regulamentul în litigiu.

¹¹ A se vedea în special în acest sens Hotărârea din 17 martie 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punctele 23-32 și jurisprudența citată). Amintim că, în acest context, Curtea este singura competentă să constate nevaliditatea unui act al Uniunii și că o instanță ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern trebuie să suspende judecarea cauzei și să sezeze Curtea cu o procedură de trimitere preliminară în aprecierea validității în cazul în care această instanță apreciază că unul sau mai multe motive de nevaliditate invocate în fața sa sunt întemeiate: a se vedea printre altele în acest sens Hotărârea din 10 ianuarie 2006, IATA și ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, punctele 27-32), și Hotărârea din 28 aprilie 2015, T & L Sugars și Sidul Açúcares/Comisia (C-456/13 P, EU:C:2015:284, punctele 44-48).

VI. Cu privire la cheltuielile de judecată

87. În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este fondat, iar Curtea soluționează ea însăși în mod definitiv litigiul, aceasta se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Articolul 138 din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În ceea ce privește articolul 140 din regulamentul menționat, acesta prevede, la alineatul (1), că instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată și, la alineatul (3), că Curtea poate hotărî ca un intervenient, altul decât cei menționați în mod expres la paragrafele precedente, să suporte propriile cheltuieli de judecată.

88. Întrucât primul aspect al primul motiv de recurs al Consiliului trebuie, în opinia noastră, să fie admis, iar acțiunea în primă instanță trebuie respinsă, propunem obligarea Marquis Energy la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Consiliu atât în primă instanță, cât și în cadrul recursului, conform concluziilor acestuia din urmă.

89. Pe de altă parte, propunem obligarea Comisiei la plata propriilor cheltuieli de judecată efectuate atât în primă instanță, cât și în cadrul prezentei proceduri.

VII. Concluzie

90. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să statueze după cum urmează:

- „1) Anulează Hotărârea Tribunalului Uniunii Europene din 9 iunie 2016, Marquis Energy/Consiliul (T-277/13, nepublicată, EU:T:2016:343).
- 2) Respinge ca inadmisibilă acțiunea în primă instanță.
- 3) Obligă Marquis Energy să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Consiliul Uniunii Europene.
- 4) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată efectuate în cele două proceduri.”